

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **R. M.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupeného JUDr. Radkem Bechyněm, advokátem,
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2016, č. j. 4098/DS/2015, JID 130152/2015/KUUK,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 8. 1. 2016, č. j. 4098/DS/2015, JID 130152/2015/KUUK, **se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **9 800 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím jeho právního zástupce, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaného ze dne 8. 1. 2016, č. j. 4098/DS/2015, JID 130152/2015/KUUK, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Most, odboru správních činností, oddělení správního (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 4. 2015, č. j. MmM/041633/2015/OSC-P/VŠ, sp. zn. OSC-Př/018884/594/2015/VŠ, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 14. 2. 2015 v 14:52 hodin, na silnici č. I/13 v katastru obce České Zlatníky, nedodržel při jízdě ve směru Most-Bílina jako řidič motorového vozidla tovární značky MITSUBISHI OUTLANDER, reg. značky „X“, maximální zákonem dovolenou rychlost mimo obec, tj. 90 km/h, když mu byla měřícím zařízením RAMER 10C, naměřena rychlost 155 km/h, po odečtení odchylky ± 3 %, tedy nejméně 150 km/h. Žalobce tedy překročil zákonem dovolenou rychlost mimo obec o 60 km/h. Svým jednáním tak porušil ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. téhož zákona. Za tento přestupek byla dle ustanovení § 125c odst. 4 písm. d) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Dále mu byla dle ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a v souladu s vyhláškou č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, uložena povinnost nahradit státu náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutím žalovaného, resp. postupem správního orgánu byl zkrácen na svých právech, která mu přísluší takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.
3. Žalobce namítal, že žalovaný v rámci odvolacího řízení nevyvrátil jeho tvrzení, že v době spáchání přestupku neřídil vozidlo. Žalovaný tuto verzi žalobce odmítl s tím, že nebyla ze strany žalobce uvedena již na místě. Žalobce se domnívá, že není jeho povinností sdělovat veškeré skutečnosti na svoji obhajobu ihned, kdy je ze strany policie obviněn ze spáchání přestupku. Dle názoru žalobce totiž uvádění skutečností tohoto typu ještě před zahájením řízení by zjevně nemělo u správního orgánu dostatečnou váhu. Z celého rozhodnutí žalovaného není patrný jediný přímý důkaz o vině žalobce, když žalobce byl shledán vinným pouze na základě úředního záznamu. Úřední záznam pak obsahuje pouze domněnku, že vozidlo opustila pouze jedna osoba. Popis celé situace ze strany vyslychaného svědka je však v přímém rozporu se situací na místě přestupku. Odpočívadlo, na kterém měl být žalobce ztotožněn jako řidič, je totiž zakryté stromy a není tak na něj vidět dříve, než z nájezdu na něj.
4. Dále namítal, že se žalovaný rovněž nezabýval skutečností, zda byl naplněn také materiální znak daného přestupku, který je žalobci kladen za vinu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze konstatoval, že mělo dojít k závažnému porušení veřejného zájmu ve smyslu toho, že veřejným zájmem je, aby na pozemních komunikacích byla respektována pravidla ustanovená zákonem o pozemních komunikacích. Žalobce se ovšem domníval, že ne každé porušení pravidel musí být

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přestupkem a že je potřeba skutek vždy vnímat v širších souvislostech a vzít v potaz další okolnosti, které mohly povahu jednání ovlivnit, zejména tedy možnost, zda mohl dotyčný svým jednáním kohokoli ohrozit. Žalobce se domnívá, že vzhledem k době, kdy ke spáchání předmětného skutku došlo, byla možnost, že by svým jednáním kohokoli ohrozil, velmi nízká. Trval na tom, že se žalovaný vůbec nevypořádal s argumentem ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, které bylo minimální s ohledem na dobu, kdy byl skutek spáchán, a to zejména s přihlédnutím k malému provozu na pozemní komunikaci. Této skutečnosti nasvědčuje dle jeho názoru i tvrzení policistů, že se za zaměřeným vozidlem se svým autem otočili, což by bylo za hustějšího provozu značně komplikované. Dle žalobce je zřejmé, že zákonné normy, které upravují provoz na pozemních komunikacích, mají primární význam ve smyslu ochrany účastníků silničního provozu, kdy ovšem zejména u rychlosti je nebezpečnost založena na zjevně subjektivních dojmech, kdy rozhodně nelze konstatovat, že vyšší rychlost se rovná automaticky vyšší nebezpečí. Trval na tom, že v daném případě s ohledem na malý provoz mohlo dojít pouze k ohrožení řidiče vozidla, které rychlost překročilo. Žalobce je proto toho názoru, že ohrožení, kterému se vystavuje například rychlou jízdou, nemůže být předmětem zájmů orgánů veřejné moci a za ohrožování vlastní osoby nemůže být jakkoli postižen. Postižen by dle jeho názoru mohl být jedine v případě, že by riziku vystavil i ostatní účastníky silničního provozu.

5. Vzhledem k výše uvedenému žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení a žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů soudního řízení.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v řízení o shora uvedených přestupcích bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy, přičemž správní orgán vycházel ze spisového materiálu předloženého Policií České republiky, v němž je dostatečně doloženo, že jako řidič motorového vozidla byl zjištěn žalobce. Jmenovaný byl poučen o tom, že věc nelze ze zákonných důvodů vyřešit na místě a proto bude postoupena k projednání příslušnému správnímu orgánu. K záměně v osobě řidiče dle žalobce dojít nemohlo, když rychlost vozidla byla změřena za jízdy z vozidla jedoucího za vozidlem žalobce a hlídka Policie České republiky neztratila vozidlo žalobce až do jeho zastavení z dohledu. Není proto pochyb, že se předmětného přestupku dopustil žalobce. K tvrzení žalobce o tom, že předmětné vozidlo neřídil, odkázal žalovaný na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 2 As 142/2015-51.
7. K tvrzení žalobce o tom, že popis celé situace ze strany vyslýchaného svědka je v příkrém rozporu se situací v místě přestupku, uvedl žalovaný, že spisový materiál nedokládá, že by v řízení byl vyslechnut jakýkoli svědek.
8. K tvrzení žalobce, že se žalovaný nezabýval skutečností, zda žalobce naplnil materiální znak přestupku a že ne každé porušení pravidel musí být přestupkem, uvedl žalovaný, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti bývá častou příčinou vážných dopravních nehod. Jednání žalobce bylo krajně nezodpovědné a nebezpečné vůči ostatním účastníkům silničního provozu na pozemních komunikacích, čímž se naplňuje definice přestupku podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích. O tom, že má společnost zájem na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích dle žalovaného není pochyb. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Skutkovou podstatu daného přestupku definuje ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod. 2 zákona o silničním provozu, kde jsou definovány formální znaky přestupku obecné i typové, ale současně i materiální znak tohoto přestupku. Materiálním znakem přestupku je „zaviněné jednání, které porušuje a ohrožuje zájem společnosti, a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně“ (viz ustanovení § 2 zákona o přestupcích). K naplnění materiálního znaku daného přestupku tedy dojde dle žalovaného nejen ohrožením bezpečnosti silničního provozu, resp. ohrožením bezpečnosti ostatních účastníků silničního provozu (chodců a řidičů), ale také současně porušením příslušného ustanovení zvláštního zákona, konkrétně ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, které závazně nařizuje, aby řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg mimo obec jel nejvýše 90 km/hod. Tím, že žalobce jel mimo obec rychlostí vyšší o 60 km/hod., než je povolená zákonem, porušil zájem společnosti na dodržování rychlosti na pozemní komunikaci. Z výše uvedeného proto vyplývá, že žalobce ohrozil a porušil zákonem chráněný zájem společnosti a tím naplnil materiální stránku přestupku.

9. Žalovaný dále uvedl, že formální znak přestupku byl naplněn, neboť je v daném případě konkrétní jednání, překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 60 km/hod., jako přestupek v zákoně o silničním provozu výslovně označeno. Žalovaný k naplnění materiální stránky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu uvádí, že je hodnocena posouzením škodlivosti jednání přestupce. Pokud řidič překročí maximální povolenou rychlost, správní orgán vždy zkoumá a hodnotí veškeré zjištěné skutečnosti a okolnosti řešeného případu ve vztahu k tomu, jakým způsobem a jakou měrou došlo k porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem o silničním provozu. Bylo dle žalovaného nad veškerou pochybnost zřejmé, že v tomto případě byl naplněn povinný znak přestupku, kterým je zavinění žalobce, přičemž zákonem chráněným zájmem je to, aby řidiči dodržovali pravidla silničního provozu, a tedy v tomto případě, aby dodržovali maximální dovolenou rychlost. Navrhl proto, aby předmětná žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

Správní spis

10. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Na základě oznámení Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie Ústeckého kraje, Odboru služby dopravní policie, Dálniční oddělení Řehlovice, č. j. KRPU-35577-1/PŘ-2015-040040-DV, ze dne 14. 2. 2015 zahájil správní orgán I. stupně dne 16. 3. 2015 řízení ve věci přestupku ve smyslu § 124 odst. 5 písm. j) zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 14. 2. 2015 v 14:52 hodin, na silnici č. I/13 v katastru obce České Zlatníky, nedodržel při jízdě ve směru Most-Bílina, jako řidič motorového vozidla tovární značky MITSUBISHI OUTLANDER, reg. značky „X“, maximální zákonem dovolenou rychlost mimo obec, tj. 90 km/hod, kdy mu byla měřícím zařízením RAMER 10C, naměřena rychlost 155 km/hod, po odečtení odchylky $\pm 3\%$, tedy nejméně 150 km/hod. Žalobce tedy překročil zákonem dovolenou rychlost mimo obec o 60 km/hod. Součástí tohoto oznámení o zahájení řízení ze dne 16. 3. 2015, č. j. MmM/032101/2015/OSČ-P/VŠ, sp. zn. OSČ-Př/01884/594/2015/VŠ, bylo rovněž předvolání k ústnímu jednání, které se mělo konat dne 7. 4. 2015 v 10:00 v sídle správního orgánu I. stupně. Toto předvolání a oznámení o zahájení řízení bylo žalobci doručeno fikcí po marném uplynutí desetidenní lhůty dne 30. 3. 2015. V souladu s §

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

74 zákona o přestupcích byl žalobce poučen, že správní orgán může projednat věc i bez přítomnosti žalobce, pokud se k jednání odmítne dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy či důležitého důvodu. Dne 3. 4. 2015 byla správnímu orgánu I. stupně doručena omluva žalobce z nařízeného ústního jednání, ve které uvedl, že se nemůže dostavit ze závažných rodinných důvodů, kdy musí v tomto a v následujícím týdnu pečovat o člena své rodiny z důvodu jeho závažných zdravotních komplikací. Obsahem byla i žádost o nařízení nového termínu ústního jednání a doplnění dokazování o místní šetření a o výpovědi zasahujících policistů, neboť vycházel z předpokladu, že došlo k užití měřicího zařízení v rozporu s pokyny výrobce.

11. Tuto omluvu však správní orgán I. stupně nevyhodnotil jako náležitou a řádnou (nebylo v ní uvedeno o jaké zdravotní komplikace, kterého člena rodiny se jedná, ani z jakého důvodu nemohl zajistit péči o nemocného člena rodiny jiným způsobem) a dne 7. 4. 2015 se proto bez přítomnosti žalobce konalo ústní jednání v dané věci. V rámci protokolu byly provedeny jako důkazy podklady pro rozhodnutí: oznámení o přestupku Policíí ČR, Dálniční oddělení Řehlovice ze dne 14. 2. 2015, č. j. KRPU-35577-1/PŘ-2015-040040-DV, a výpis z evidenční karty řidiče. Jako důkaz pak bylo provedeno oznámení o přestupku ze dne 14. 2. 2015, č. j. KRPU-35577-1/PŘ-2015-040040-DV a snímek č. „X“ ze silničního radarového rychloměru RAMER 10C (výr. č. 12/0035). Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně měl za to, že těmito důkazy bylo dostatečně prokázáno, že žalobce je vinen výše uvedeným přestupkem, vydal dne 8. 4. 2015 rozhodnutí správního orgánu I. stupně č. j. MmM/041633/2015/OSČ-P/VŠ (sp. zn. OSČ-Př/018884/594/2015/VŠ), kterým byl žalobce shledán uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona o silničním provozu, byla mu uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Dále mu byla dle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a v souladu s vyhláškou č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, uložena povinnost nahradit státu náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 15. 4. 2015.
12. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zástupce dne 29. 4. 2015 odvolání. V odvolání žalobce mimo jiné namítal, že nebylo ve správním řízení mimo veškerou pochybnost prokázáno, že se předmětného přestupku skutečně dopustil žalobce. Žalobce tvrdil, že v době spáchání přestupku vozidlo neřídil, a následně musel převzít řízení, když skutečný přestupce po změření rychlosti bez přerušení jízdy přešel do prostoru za zadními sedadly. Dne 8. 1. 2016 pod č. j. 130152/2015/KUUK žalovaný vydal napadené rozhodnutí v druhé instanci, kterým odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 8. 4. 2015, č. j. MmM/041633/2015/OSČ-P/VŠ, potvrdil. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 1. 2016.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c),

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

15. Primárně se soud zabýval námitkou směřující na nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že se žalovaný dle žalobce v žalobou napadeném rozhodnutí nezabýval odvolací námitkou, kterou žalobce namítal, že nebyl naplněn materiální znak daného přestupku. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se žalovaný na straně 3 žalobou napadeného rozhodnutí výslovně otázkou naplnění materiálního znaku přestupku v daném případě zabýval. Proto soud shledal žalobou napadené rozhodnutí za plně přezkoumatelné.
16. Dále se soud zabýval námitkou, že nebyl v daném případě naplněn materiální znak daného přestupku. Podle ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích platí, že „přestupkem je zaviněné protiprávní jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně.“ Jak vyplývá z uvedeného ustanovení, znaky přestupku jsou stanoveny zákonem, přičemž přestupek je vymezen materiálním a formálním znakem, které musí být naplněny současně (srov. i např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-35, publ. pod č. 1338/2007 Sb. NSS, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS). Naplnění formálního znaku stěžovatel nijak nezpochybňuje, tedy netvrdí, že by povolenou rychlost nepřekročil. Materiální znak je představován tím, že zaviněné protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a zájmy uvedené v ust. § 1 zákona o přestupcích; zde stěžovatel s odkazem na aktuální situaci na vozovce tvrdí, že tento znak naplněn nebyl.
17. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „*jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. [...] Je zcela zřejmé, že čím bude vyšší typová společenská nebezpečnost určitého přestupku, tím výraznější (výjimečnější) musejí být okolnosti, které by případně způsobily oslabení materiální stránky natolik, že by určité jednání nemohlo být vůbec kvalifikováno jako přestupek.*“ Srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23, či ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45. Z citovaných, jakož i dalších rozsudků, rovněž vyplývá, že posouzení, zda došlo k naplnění materiálního znaku přestupku, je třeba provádět jednotlivě ve vztahu ke každé konkrétní skutkové podstatě a konkrétnímu jednání.
18. Předmětné jednání, které bylo žalobci kladeno za vinu, bezpochyby naplnilo materiální znak přestupku, přičemž ani soud neshledal existenci žádných okolností, které by mohly způsobit oslabení materiální stránky v intenzitě vylučující kvalifikaci jednání žalobce jako přestupek. Žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec (tj. 90 km/h) o 60 km/h. Jedná se tedy o značné překročení nejvyšší

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dovolené rychlosti, a to dokonce o takové překročení, rychlosti, že taková rychlost není povolena ani na dálnicích. Takové překročení rychlosti má zásadní vliv na délku brzdné dráhy, reakční schopnosti řidiče a tím i na závažnost následků případné dopravní nehody. Již na základě těchto důvodů nelze souhlasit se žalobcem, že by nebyl naplněn materiální znak přestupku. K obdobným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 7. 2016, č. j. 7 As 64/2016-43.

19. Vzhledem k výše uvedenému tedy shledal soud námitku žalobce vztahující se k otázce posouzení materiálního znaku předmětného přestupku nedůvodnou.
20. Dále se soud zabýval námitkou žalobce týkající se nedostatečného zjištění rozhodného skutkového stavu ve vztahu k otázce, zda žalobce v době spáchání přestupku skutečně řídil předmětné vozidlo. Správní orgány trvaly na tom, že vozidlo, které bylo změřeno, bylo následně hlídkou policie, která měření prováděla, zastaveno a v jeho řidiči byl zjištěn žalobce. Při těchto závěrech správní orgány vycházely z obsahu úředního záznamu ze dne 14. 2. 2015, č. j. KRPU-35577-2/PŘ-2015-040040-DV, který vyhotovil prap. D. V., který byl členem policejní hlídky provádějící měření a následné ztotožnění žalobce jako řidiče vozidla. V rámci správního řízení nebyl proveden výslech žádného svědka. Námitka žalobce, že popis situace ze strany svědka je v rozporu se situací na místě přestupku, je tedy dle soudu zcela irelevantní.
21. Zásadní dle soudu je námitka žalobce, že byl shledán vinným pouze na základě úředního záznamu vyhotoveného hlídkou policie. Otázkou možnosti využití úředních záznamů v přestupkovém řízení se již zabýval ve své rozhodovací činnosti Nejvyšší správní soud. Například v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, dospěl Nejvyšší správní soud k následujícím závěrům: *„Úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě ovšem nemůže obstát (srov. k tomu též nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02), a to ani v případě, že je doplněn doznáním samotného obviněného: ani doznání totiž nezabývá správní orgán povinnosti zjistit takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Pořízení úředních záznamů již ze své povahy nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. V přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní, a v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, čj. 1 As 27/2008 - 67, publikován na www.nssoud.cz). Možnosti použití úředního záznamu k dokazování jsou velmi přesně vymezeny právě v trestním řádu (§ 158 odst. 5 trestního řádu): úřední záznam, v němž je zachyceno vysvětlení osoby získané před zahájením trestního stíhání, neslouží jako důkazní prostředek (s výjimkou podle § 314d odst. 2 trestního řádu), nýbrž jen jako podklad k úvaze, zda osoba, která vysvětlení poskytla, má být vyslechnuta jako svědek.*
22. I pro správní orgán rozhodující v přestupkovém řízení tedy platí, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Jak správně uvádí krajský soud, dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka (k tomu srov. např. i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2007, čj. 1 As 16/2007 - 106,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

publikované na www.nssoud.cz), Provedení výsledku obou zasahujících policistů se zde tedy nabízelo; správní orgány však v tomto ohledu zůstaly nečinné, a tím pochybily.“

23. Výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu je možné dle soudu plně vztáhnout i na daný případ. Žalobce v rámci odvolání namítal, že nebyl zjištěn řádně rozhodný skutkový stav a že on nebyl v době spáchání přestupku řidičem měřeného vozidla. Na tomto místě soud pouze poznamenává, že osoba obviněná z přestupku může uplatňovat nová tvrzení a navrhopat nové důkazy i v rámci odvolání (viz již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). Bylo na žalovaném, aby se s touto námitkou řádně vypořádal. Stejně jako v případě řešeném výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu se nabízelo provedení výsledku zasahujících policistů. K tomu však žalovaný nepřikročil. Žalovaný pouze z obsahu úředního záznamu přiloženého k oznámení o spáchání přestupku dovodil, že žalobce byl ve vozidle sám a musel tedy být řidičem i v době provádění měření. Na tomto místě však nezbyvá než znovu zdůraznit, že dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka.
24. S ohledem na výše uvedené nezbyvá soudu než konstatovat, že žalovaný skutečně nezjistil dostatečně rozhodný skutkový stav a zatížil tím své rozhodnutí vadou řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu a je třeba jej zásadním způsobem doplnit.
25. Soud proto s poukazem na ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. byl nucen přikročit ve výroku rozsudku I. ke zrušení rozhodnutí žalovaného, kdy současně ve smyslu ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. také rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný dle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
26. Pro úplnost soud uvádí, že odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 2 As 142/2015-51, je zcela nepříhodný, neboť na rozdíl od projednávané věci ve věci posuzované uvedeným rozhodnutím došlo v řízení před správními orgány k výsledkům zasahujících policistů, a právě na základě skutečností zjištěných těmito výsledky bylo správními orgány uzavřeno, že námitka účastníka řízení směřující k záměně řidičů po změření rychlosti je účelová.
27. Výrok II. o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 9 800 Kč. Tato částka se sestává z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, JUDr. Radkem Bechyněm, po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“, a to převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) AT, a z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 AT.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 6. března 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)